

**ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΚΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΛΛΥΡΙΑΣ
κ. ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ
ΣΤΗ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ
ΤΟΥ ΙΕΡΟΔΙΑΚΟΝΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΕΙΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΝ
ΣΤΟΝ ΙΕΡΟ ΝΑΟ ΑΓΙΟΥ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ ΚΥΚΚΟΥ
ΣΤΙΣ 19 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2023**

Ἀγαπητέ ἐν Χριστῷ ἀδελφέ, Πρωτοπρεσβύτερε Χρίστο,

Προορισμένος ἀπὸ τὸν Θεὸ στό μέγα καὶ ἱερό προνόμιο τῆς διακονίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀξιώθηκες σήμερα, μέ τῇ χάρι τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, τῆς ἀνόδου σου στὸν δεύτερο τῆς ἱερωσύνης βαθμὸ, τὸν βαθμὸ τοῦ Πρεσβυτέρου, καθιστάμενος οἰκονόμος τῆς θείας καὶ ἱερᾶς Εὐχαριστίας καὶ τῶν ἄλλων Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦ καλέσαντός σε Θεοῦ Πατρός καὶ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καὶ Λόγου αὐτοῦ, Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, «*ἐτέθης λύχνος ἐπὶ τῇ λυχνίαν*» (Ματθ. ε' 15), γιὰ νὰ λάμπεις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων μέ τό ἦθος σου καὶ τό παράδειγμά σου.

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι γνωρίζεις πολὺ καλά, πὼς ἡ ἱερωσύνη ἀποτελεῖ τό ὕψιστο λειτούργημα πάνω στή γῇ. Οἱ ἱερεῖς εἶναι λειτουργοὶ θείων καὶ ἱερῶν Μυστηρίων, δυνάμει τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, κατὰ τὸν ἅγιο Ἰγνάτιο τὸν Θεοφόρο, οἱ μὲν Ἐπίσκοποι εἶναι «*εἰς τύπον Χριστοῦ*», οἱ δὲ Πρεσβύτεροι εἶναι «*εἰς τύπον τῶν Ἀποστόλων*». Τὴν ἱερωσύνη ὁ ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀεροπαγίτης τὴ θεωρεῖ, ὅτι εἶναι διακονία «*εἰς τύπον τῆς ὑπερκοσμίου ἱεραρχίας καὶ βασιλείαν ἱερὰν καὶ ἁγίαν*». Ὁ δὲ ἱερός Χρυσόστομος ἐξυμνεῖ τὴν ἱερωσύνη, ὡς τό κατ' ἐξοχὴ ὑπόργημα, ὅταν γράφει: «*Τῆς ἱερωσύνης τό ἔργον εἶναι τόσον ὑψηλόν, ὥστε ἐπτελεῖται μὲν ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' ἀνήκει εἰς τὰ ἔργα τῶν οὐρανίων δυνάμεων. Καὶ τοῦτο εἶναι πολὺ φυσικόν, ἐφ' ὅσον δὲν τὴν ἵδρυσεν οὔτε ἄγγελος, οὔτε ἀρχάγγελος, οὔτε καμία ἄλλη κτιστὴ δύναμις, ἀλλὰ τὴν ἵδρυσεν αὐτός ὁ Παράκλητος*».

Γι' αὐτοὺς, λοιπόν, τοὺς λόγους οἱ ἱερεῖς πρέπει νὰ κοσμούνται ἀπὸ φυσικά καὶ ἐπίκτητα προσόντα, μὰ προπαντός νὰ διακρίνονται πρέπει γιὰ τὴν καθαρότητα καὶ ἀγιότητα τοῦ βίου τους. Χαρακτηριστικοὶ εἶναι οἱ λόγοι τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου: «*Καθαρθῆναι δεῖ πρῶτον, εἶτα καθάραι· σοφισθῆναι, καὶ οὕτω σοφίσαι· γενέσθαι φῶς, καὶ φωτίσαι· ἐγγίσει Θεῷ καὶ προσαγαγεῖν ἄλλους· ἁγιασθῆναι καὶ ἁγιάσαι· χειραγωγήσαι μετὰ χειρῶν, συμβουλευσαι μετὰ συνέσεως*».

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἀπαριθμώντας τὰ ἠθικά καὶ πνευματικά χαρίσματα, πού πρέπει νὰ κοσμοῦν τοὺς κληρικούς καὶ τίς πρεσβύτερες αὐτῶν, ὑπογραμμίζει στὴν πρὸς Τίτον ἐπιστολή του: «*Πρεσβύτας νηφαλίους εἶναι, σεμνοὺς, σώφρονας, ὑγιαίνοντας τῇ πίστει, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ὑπομονῇ. Πρεσβύτιδας ὡσαύτως ἐν καταστάματι ἱεροπρεπεῖς, μὴ διαβόλους, μὴ οἶνω πολλῷ δεδουλωμένας... ἵνα μὴ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ βλασφημῇται*» (Τίτ. β' 2-5). Τέλος, καὶ πάλιν ὁ χρυσορρήμονας Χρυσόστομος, ἀναφερόμενος στὰ ἠθικά προσόντα τῶν κληρικῶν, ἐπιλέγει: «*Καὶ γὰρ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου καθαρωτέραν τῷ ἱερεῖ τὴν*

ψυχὴν εἶναι δεῖ, ἵνα μηδέποτε ἔρημον αὐτόν καταλιμπάνῃ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἵνα δύνῃται λέγειν: "Ὁ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός" (Γαλ. β' 20)».

Δέν προτιθέμεθα, βεβαίως, τῇ στιγμῇ αὐτῇ νὰ ἀναλωθοῦμε σέ λεπτομερεῖς καὶ μακρὲς ὑποδείξεις τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν προσόντων, τῶν ὑψηλῶν εὐθυνῶν, τοῦ ἱερωτάτου χρέους καὶ τῶν ἄλλων πολλῶν καὶ ποικίλων ὑποχρεώσεων, τίς ὁποῖες ἀναδέχεται ἀπὸ τῇ στιγμῇ αὐτῇ, καθιστάμενος ἱερέας τοῦ Ὑψίστου. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι γνωρίζεις πολὺ καλά καὶ θὰ φανεῖς κατὰ πάντα ἄξιος τοῦ πετραχηλίου, πού ἐπιτίθεται σήμερα πάνω στοὺς ὤμους σου. Τὰ ἐχέγγυα ὑπάρχουν. Εἶναι δὲ αὐτὰ ἡ γνήσια καὶ θερμὴ πίστη καὶ εὐλάβειά σου, ἡ βαθιὰ θεολογικὴ μόρφωση, ἡ ἀφοσίωσή σου πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὁ ἐν ἐπὶ γνώσει ζῆλος σου νὰ διακονήσεις τὸν Κύριο καὶ τὴν Ἐκκλησίαν του.

Πέραν, ὅμως, ἀπὸ ὅσα ἀπαριθμοῦνται ἀπὸ τοὺς μεγάλους τῆς Ἐκκλησίας μας Πατέρες, μερικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα παραθέσαμε πὸ πάνω, τὸν ἱερέα πρέπει νὰ κοσμοῦν καὶ δύο μεγάλες καὶ βασικὲς ἀρετὲς, πού ἀποτελοῦν τὸ θεμέλιο πάνω στοῦ ὁποῖο στερεώνεται τὸ οἰκοδόμημα ὅλων τῶν ἄλλων ἀρετῶν. Καὶ οἱ δύο αὐτὲς ἀρετὲς εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη καὶ ἡ ἀγάπη. Ἡ ταπεινοφροσύνη ὑψώνει τὸν ἄνθρωπο στὰ οὐράνια καὶ τὸν κάνει ἰσάγγελο, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, πού εἶναι τὸ πρότυπο τῆς ἔσχατης ταπείνωσης, διακήρυξε, ὅτι: «Πᾶς ὁ ὑψὼν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται καὶ ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται» (Λουκ. ιη' 14).

Νὰ μὴν ξεχνᾷς ποτέ, ὅτι ἡ ταπεινοφροσύνη καὶ ἡ ἐπὶ κληση τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ εἰσήγαγε καὶ τὸν τελῶνη καὶ τὸν ληστή, πάνω στὸν σταυρό, στὸν Παράδεισο. Εἶναι γι' αὐτό πού ὁ Μέγας Βασίλειος θέλει ἐμᾶς τοὺς κληρικούς νὰ εἴμαστε ἐραστές τῆς ταπεινοφροσύνης: «Οὕτω δίδωξον τὴν ταπεινοφροσύνην, ὡς ἐραστής αὐτῆς. Ἐράσθητι αὐτῆς καὶ δοξάσει σε».

Ἐκτός, ὅμως, ἀπὸ τὴν ταπείνωση, πού πρέπει νὰ χαρακτηρίζει τὴν ὅλη συμπεριφορὰ σου, ἡ ἱερατικὴ καρδιά σου νὰ εἶναι πρέπει καρδιά, πού θὰ πάλλεται ἀκατάπαυστα στοὺς μελωδικούς κτύπους τῆς ἀγάπης, τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεό καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον.

Ἡ περιπαθὴς πρὸς τὸν Θεό ἀγάπη ἀποτελεῖ τὴν ὑψίστη βαθμίδα τῆς ἠθικοπνευματικῆς τελειώσεως τοῦ χριστιανοῦ καὶ δὴ τοῦ κληρικοῦ, ἡ ὁποία ἐπιτυγχάνεται, κατὰ τοὺς νηπικούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, «διὰ τῆς καθάρσεως τῆς καρδίας». Δώσε, λοιπόν, τὴν καρδιά σου ἀνεπφύλακτα στὸν Κύριο, γιατί, κατὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν Θεολόγο: «Οὐδὲν γλυκύτερον ἢ τὸ κενῶσαι πάσαν τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν».

Ὁ θεῖος, ὅμως, Νομοθέτης ὅρισε καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον ὡς συνάρτημα τῆς πρὸς τὸν Θεό ὀφειλόμενης ἀγάπης: «Καὶ ταύτην τὴν ἐντολήν ἔχομεν ἀπ' αὐτοῦ, ἵνα ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεὸν ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ» (Ἰωάν. δ' 21), μᾶς λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. Ὁ ἴδιος δὲ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, μέ τὴν παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη (Λουκ. ι' 25-37), μᾶς δίδαξε, ὅτι ἀδελφός, πλησίον εἶναι ὁ κάθε ἄνθρωπος, ἀνεξάρτητα ἀπὸ φυλὴ καὶ χρῶμα, γλῶσσα καὶ θρησκεία. Ὅπως δὲ ἀκούσαμε στὸ σημερινό Εὐαγγέλιο (Ματθ. κε' 31-46), τὸ ὑπέρτατο κριτήριον μέ τὸ ὁποῖο θὰ κριθοῦμε, κατὰ τὴ φοβερὴ ἐκείνη ἡμέρα τῆς κρίσεως, θὰ εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ ἔμπρακτὴ ἀγάπη μας πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ δὴ πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ πεινασμένους, τοὺς ἀρρώστους καὶ τοὺς ἀδυνάτους, τοὺς ἀσήμους καὶ καταφρονημένους. Αὐτοὺς πού οἱ ἄνθρωποι ἐπτόλαια τοὺς χαρακτηρίζουν ὡς «ἐλάχιστους». Αὐτοὺς, ὅμως, πού ὁ Χριστός τοὺς θεωρεῖ ἀδελφοὺς του, γι' αὐτό καὶ θὰ πεῖ στοὺς δικαίους τὴν ἡμέρα ἐκείνη: «Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Λουκ. κε' 40).

Ἐκτοτε ἡ ἀγάπη διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνῆλθε στὴν κορυφὴ τῆς πυραμίδας τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν τῆς ζωῆς καὶ ἀποτελέσσει τὸ διακριτικὸ γνώρισμα τῶν γνήσιων

μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ: «Ἐν τούτῳ γνῶσονται πάντες, ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐάν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις» (Ἰωάν. ιγ' 35) διακήρυξε ὁ ἴδιος ὁ Σωτὴρας καὶ Λυτρωτὴς μας Χριστός.

Ἀγαπητέ Πρωτοπρεσβύτερε Χρίστο,

Ὅπως θὰ ἔχεις ἤδη ἀντιληφθεῖ, ἡ χάρις τῆς ἱερωσύνης δέν εἶναι μία κατάσταση στατική, μία ἀδράνεια καὶ ρουτίνα καὶ νοχελικότητα. Εἶναι μία ἐσωτερικὴ μεταμόρφωση καὶ κατάσταση δυναμική, ζωντανή, ἐπαναστατική, πού προκαλεῖ ἐσωτερικὲς ἀναμοχλεύσεις, ἠθικὲς μεταβολές καὶ πνευματικὲς ἀνανεώσεις. *Ναί. Διαποτισμένος νὰ εἶσαι πρέπει ἀπὸ τὴν ἀρετὴ τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ τῆς ἀγάπης, ἀλλὰ θὰ πρέπει ταυτόχρονα νὰ διακρίνεσαι καὶ γιὰ τὸ ἀκατάβλητο θάρρος σου. Νὰ εἶσαι ἀπόητος κήρυκας τῆς εὐαγγελικῆς ἀλήθειας καὶ νὰ ἐπδοθεῖς, νὰ ἐπδοθοῦμε ὅλοι οἱ κληρικοί, στὸν ἱερό ἀγῶνα γιὰ τὴ διαφύλαξη τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης τῆς πίστεως, τῆς «ἁπᾶς παραδοθείσης» (Ἰούδα 3) στοὺς Ἀποστόλους καὶ διαφυλαχθείσης ἔκτοτε, ἀπὸ τοὺς θεοφόρους Πατέρες καὶ τίς ἅγιες Οἰκουμενικὲς Συνόδους, ἀνόθευτης καὶ ἀπαλλαγμένης ἀπὸ κάθε ξένο στοιχεῖο. Χρέος ἔχουμε καὶ μεῖς σήμερα, νὰ ἐλέγχουμε μέ παρηρησία τοὺς παραχαράκτες τῶν Ἁγίων Γραφῶν, αἰρετικοὺς κάθε ἀποχρώσεως. Πρὸς τοῦτο καλούμαστε νὰ ἀγωνιστοῦμε μέ ὁλοκληρωτικὴ αὐταπάρνηση, κατὰ τὸ φωτεινὸ παράδειγμα τῶν μεγάλων προμάχων τῆς Ἐκκλησίας μας.*

Ἀπὸ σήμερα δέν θὰ εἶσαι πλέον συνεχῶς διαμαρτυρόμενος, ἀλλὰ ἀδιάκοπα ἀγωνιζόμενος καὶ γιὰ ἓνα καλύτερο κόσμο, ὅπου θὰ πρυτανεύει τὸ δίκαιο καὶ ἡ δικαιοσύνη, γιατί, κατὰ τὸν Εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη: «Πᾶς ὁ μὴ ποιῶν δικαιοσύνην οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ Θεοῦ» (Α' Ἰωάν. γ' 10). Ἀλλὰ καὶ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὁ Θεός, διὰ στόματος τοῦ προφήτη Ἡσαΐα, παραγγέλλει: «Δικαιοσύνην μάθετε οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς» (Ἠσ. 26, 9). Εἰς δὲ τὴν Καινὴ Διαθήκη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός στὴν ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλία του μακαρίζει «τοὺς πεινῶντας καὶ διψῶντας τὴν δικαιοσύνην» (Ματθ. ε' 6). Ἄλλου πάλιν ὁ Κύριος, γιὰ νὰ τονίσει τὴν ἀξία τῆς δικαιοσύνης, λέγει στοὺς μαθητὲς του: «Ἐάν μὴ περισσεύσῃ ἡ δικαιοσύνη ὑμῶν πλεῖον τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων, οὐ μὴ εἰσέλθῃτε εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. ε' 20). Ἐπίσης, ὁ Κύριος, ἐκφέροντας τὴν τελικὴ του ἀπόφαση, κατὰ τῶν ἐργατῶν τῆς ἀδικίας, λέγει: «Ἀπόστητε ἀπ' ἐμοῦ πάντες οἱ ἐργάται τῆς ἀδικίας» (Λουκ. ιγ' 27). Εὐαγγελιστές, λοιπόν, τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ ταπείνωσης, ἀλλὰ καὶ τῆς δικαιοσύνης καλούμαστε νὰ γίνουμε καὶ ἐμεῖς οἱ κληρικοὶ κάθε βαθμίδας στὴ σύγχρονη ἀλληλοσπαρασσόμενη ἀπὸ τὰ ἀδελφοκτόνα πάθη, μίσση καὶ ἀδικίες κοινωνία μας, πού ἀναμένει ἐναγωνίως τὴν ἔλευση τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτη, αἰμόφυρτη ἀπὸ τὰ πλήγματα τῆς ἀδικίας καὶ τοῦ πόνου.

Ἰδιαίτερα, ὅμως, ἐμεῖς οἱ κληρικοὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, τῆς Ὁρθοδόξου Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, δέν ἐπιτρέπεται νὰ παραγκωνίζουμε ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς δράσεώς μας τὸ δίκαιο καὶ τὴ δικαιοσύνη, τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα καὶ τίς ἄλλες ἠθικὲς ἀξίες. Καὶ τοῦτο, γιατί δέν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε ποτέ, ὅτι τὸ βαρὺ νέφος τῆς συνεχιζόμενης τουρκικῆς κατοχῆς ἐξακολουθεῖ γιὰ 49 τῶρα χρόνια νὰ σκεπάζει τὸν γλυκὺ οὐρανὸ τῆς πατρίδας μας. Οὔτε νὰ μᾶς διαφεύγει πρέπει τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἀπληστία τοῦ τούρκου εἰσβολέα θέλει νὰ καταβροχθίσει καὶ τὴν Ἀμμόχωστο, περιφρονώντας προκλητικὰ κάθε ἔννοια ἠθικῆς καὶ δικαίου, ἀλλὰ καὶ τὰ σχετικὰ ψηφίσματα, 560 τοῦ 1984 καὶ 789 τοῦ 1992, τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας τοῦ Ὄργανισμοῦ Ἠνωμένων Ἐθνῶν. Ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ ἀλληθωρίζουμε πρέπει μπροστὰ στὴν προκλητικὴ συμπεριφορὰ τῶν προαιώνιων ἐχθρῶν τοῦ γένους μας, οἱ ὁποῖοι κραδαίνουν τὴ μάχαιρα καὶ χαλκεύουν ἥλους (καρφιά), γιὰ νὰ σταυρώσουν καὶ πάλι τὸ ἔθνος μας.

Συμμετέχομε, βεβαίως, στο πένθος και στον πόνο του τουρκικού λαού, από τους πρόσφατους καταστρεπτικούς σεισμούς, που έθαιψαν κάτω από τὰ ερείπα τών πολυκατοικιών, που κατέρρευσαν, δεκάδες χιλιάδες ανυποψίαστων ανθρώπων, ενώ οί υλικές ζημιές είναι ανυπολόγιστες.

Εύχομαι, όμως, αυτή ή ολέθρια θεομηνία νά συντελέσει, ώστε νά αντιληφθεί έπτελούς ή τουρκική ήγεσία τὰ εθνικιστικά, ιμπεριαλιστικά της λάθη, και νά απαλλαγεί από τίς ουτοπιστικές φαντασιώσεις της για ανασύσταση τής Όθωμανικής Αυτοκρατορίας, και πολύ περισσότερο νά παύσει νά δηλητηριάζει τόν τουρκικό λαό μέ μίσος δηλητηριώδες έναντίον του έλληνικού ήμών έθνους, τό όποιο άπειλεί μέ πόλεμο καταστροφικό.

Όσον άφορά δέ τό κυπριακό πρόβλημα, νά εγκαταλείψουν τή θεωρία περί κυριαρχικής ισότητας και δύο κρατών και νά προσέλθουν, καλή τή πίστει, σέ διάλογο πρός έξεύρεση μιås έντιμης, δίκαιης, λειτουργικής και βιώσιμης λύσης, σύμφωνα μέ τὰ ψηφίσματα του Συμβουλίου Ασφαλείας και τίς αρχές του διεθνούς δικαίου.

Άγαπητέ Χρίστο,

Οί θλίψεις και οί δοκιμασίες, άτομικές, οικογενειακές και έθνικές, δέν είναι τίποτε άλλο, παρά ένα μυστηριώδες κήρυγμα μετάνοιας και έπιστροφής στον Θεό τής αγάπης και τής συγγνώμης. Στην κρίσιμη λοιπόν αυτή εποχή, μιμούμενος τούς μαθητές του Κυρίου, οί όποιοι «ήσαν προσκαρτερούντες όμοθυμαδόν τή προσευχή και τή δεήσει» (Πράξ. α' 14), νά έρχεσαι σέ πό τακτική επικοινωνία μέ τόν Κύριο. Νά αγωνίζεσαι έντονότερα μέ τήν προσευχή. Νά καταφεύγεις, νά καταφεύγουμε όλοι, στον Σωτήρα και Αυτρωτή μας Χριστό και νά ζητούμε τήν παντοδύναμη επέμβασή του. Κατά τόν άγιο Ιωάννη τόν Χρυσόστομο: «Η δύναμις τής προσευχής έσβησε δύναμιν πυρός, έχалиναγώγησε θυμόν λεόντων, έλυσε πολέμους, κατέπαυσε μάχας, κατεσίγασε τρικυμίας, απέμάκρυνε δαίμονας, ήνοιξε πύλας ουρανού, έσπασε δεσμά θανάτου, έθεράπευσεν άσθενείς, απέκρουσε βλάβας, συνεκράτησε πόλεις σαλευομένας από σεισμόν». Αλλά μέσα από τὰ ήθικά ερείπα τής εποχής μας, εκτός από τήν προσευχή, ό κληρικός όφείλει νά καταφεύγει και στην Άγία Γραφή, για νά άντλεί, μέσα από τίς σελίδες της, πολύτιμη καθοδήγηση και ένίσχυση στον άγώνα του για ήθική τελείωση και πνευματική ολοκλήρωση, αλλά και για τήν οικοδόμηση ενός ευτυχισμένου μέλλοντος για τήν ανθρωπότητα. Δέν ύπάρχει μεγαλύτερη δωρεά του Θεού στον άνθρωπο από τήν Άγία Γραφή. Μέσα στην Άγία Γραφή ό Θεός μάς αποκαλύπτεται και μάς γνωρίζει ποιό είναι τό θέλημά του. Μέ τή μελέτη τής Άγίας Γραφής βρίσκουμε τό φώς τής ζωής μέσα από τή γενική σύγχυση τών ιδεών και ιδεολογικών ρευμάτων τής εποχής. Γι' αυτό άκριβώς και ό ιερός ψαλμωδός, έν Πνεύματι Αγίω, αναφωνεί: «Λύχνος τοι ποσί μου ό νόμος σου και τό φώς ταίς τριβίσις μου» (Ψαλμ. 118' 105).

Άγαπητέ Χρίστο,

Δέν σου δίνω εύκολες συνταγές. Θέλω νά γνωρίζεις, ότι συχνά θά χρειαστεί νά κτυπηθείς μέ τήν άπαισιοδοξία σου, μέ τήν πθανή νοχελικότητά σου, μέ τόν εγωϊσμό σου, για νά απαλλαγείς, έτσι, από τήν κακή σου διάθεση και νά δοθείς στους άλλους, τούς συνανθρώπους σου. Πράγματι, ό ζυγός του Ευαγγελίου είναι ασήκωτος από τήν ανθρώπινη φύση. Αλλά παύει νά είναι τέτοιος, όταν μέ τή θερμή και ζωντανή πίστη σου θά αισθάνεσαι δίπλα σου τόν Υίο του Θεού, τόν Σωτήρα και Αυτρωτή μας Χριστό. Όφείλεις ακόμη νά γνωρίζεις, ότι ό μαρτυρικός έπίλογος είναι ό αναπόφευκτος κληρος τών μεγάλων δαδούχων τής ευαγγελικής αλήθειας. Οί λόγοι του Κυρίου επί του προκειμένου είναι σαφείς: «Εί έμέ έδίωξαν, και ύμås

διώξουσιν» (Ἰωάν. ιε' 20). Κατά δέ τόν Ἀπόστολο Παῦλο: «Πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται» (Β' Τιμ. γ' 12). Ἀλλά τὰ παθήματα, πού τυχόν θά ὑπομείνει ἓνας κληρικός, γιά τή δόξα τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νά γίνονται ἀφορμή χαρᾶς καί ἀγαλλιάσεως, ὅπως ἀκριβῶς συνέβαινε μέ τόν κορυφαῖο τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολο, ὁ ὁποῖος στήν πρὸς Κολασσαεῖς ἐπιστολή του διακηρύττει: «Νῦν χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου» (Κολ. α' 24). Ἀλλά καί, ὅπως συνέβαινε μέ ὅλους τοὺς Ἀποστόλους, οἱ ὁποῖοι, ὅταν ἐδάρησαν, γιὰ τὴν κήρυξιν μέ θαυμαστὴ παρηγορία τὸ Εὐαγγέλιο, ὅπως μᾶς λέγει ὁ ἱερός συγγραφέας τῶν Πράξεων: «Οἱ μὲν οὖν ἐπορεύοντο χαίροντες ἀπὸ προσώπου τοῦ συνεδρίου, ὅτι ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ κατηξιώθησαν ἀτιμασθῆναι» (Πράξ. ε' 41). Ἀσβεστος, λοιπόν, πυρρός νά γίνεις, πρέπει, πού θά φωτίζει τὴν πορεία τῶν ἀνθρώπων. Κήρυκας ἀπόητος νά εἶσαι τῆς εὐαγγελικῆς ἀλήθειας καί ἀγωνιστῆς ἀκατάβλητος στὸν εὐγενικό καί τιτάνιο ἀγῶνα, γιὰ τὴν ἐξυγίανση τῆς κοινωνίας, πού περιήλθε σέ τρομερὴ ἠθικοπνευματικὴ παρακμή.

Τέλος, νά προσεύχεσαι, νά ἱκετεύεις πάντοτε τὸν Κύριο νά διατηρεῖ καθαρὸ καί φωτεινὸ τὸν καθρέφτη τῆς ψυχῆς σου, γιὰ νά κατοπρίζονται πάνω του οἱ ἰριδισμοὶ τῆς ἀγνότητος, ἡ ἀκτινοβολία τῆς ἀγάπης, ἡ λάμψη τῆς ταπείνωσης, τὸ φῶς τῆς πίστεως, τὰ δάκρυα τῆς μετάνοιας καί, προπάντων, τὸ δικό του αἰώνιο φῶς.

Εὐχομαι νά σέ ἀξιώσει ὁ Θεός νά γίνεις ἓνας ἀκούραστος ὁδοποιός, πού θά ἀνοίγει δρόμους ἐπιστροφῆς στὸν μόνον ἀληθινὸ Θεό, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, πού εἶναι «ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή» (Ἰωάν. ιδ' 6). Ἀμήν.